

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. P.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2015, č. j. 2520/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 30 A 122/2015 – 39,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla věc postoupena Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) jako soudu místně příslušnému.

[2] Žalobou podanou ke krajskému soudu dne 7. 10. 2015 se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2015, č. j. 2520/15. Tímto rozhodnutím rozhodl předseda žalované podle § 18 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii o určení advokáta k poskytnutí právní služby.

[3] Krajský soud dospěl v napadeném usnesení k závěru, že soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci je městský soud, neboť v jeho obvodu má žalovaná Česká advokátní komora své sídlo. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2.

2012, č. j. 6 Ads 15/2011 – 143, je pro určení místní příslušnosti správního soudu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžejní sídlo správního orgánu, umístění jeho organizačních útvarů (poboček, odborů, pracovišť) není rozhodující (in concreto: místní příslušnost krajského soudu v případě žaloby podané proti České advokátní komoře se řídí jejím sídlem, nikoli umístěním pobočky).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Proti usnesení krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností.

[5] Uvádí, že již dříve vzal žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2015, č. j. 2520/15, v celém rozsahu zpět. Krajský soud tedy měl řízení o žalobě zastavit a nikoli věc postupovat městskému soudu. Postupem krajského soudu bude bezdůvodně a zbytečně zatížen městský soud, hrozí bezdůvodné mrhání státními prostředky, což ve svém důsledku zbytečně a bezdůvodně zatíží daňové poplatníky.

[6] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a řízení o správní žalobě zastavil.

[7] Stěžovatel společně s podanou kasační stížností požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce na ochranu svých práv v řízení o kasační stížnosti. Dále navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, byla podána včas, a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval těmito žádostmi. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o procesní otázce podstatné pro žalobní řízení nevzniká stěžovateli poplatková povinnost za kasační stížnost. V řízení o kasační stížnosti proti procesnímu usnesení krajského soudu se neuplatní ani ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s., stěžovatel tedy nemusí být v řízení o takovéto kasační stížnosti zastoupen advokátem.

[11] S odkazem na shora uvedené Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti o osvobození od soudních poplatků, jelikož poplatková povinnost za kasační stížnost stěžovatele v tomto řízení netíží.

[12] Ohledně žádosti o ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud konstatuje, že to, že není nutné, aby byl stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen, ještě neznamená, že

pokračování

nemůže o ustanovení zástupce požádat. V projednávané věci stěžovatel o ustanovení zástupce požádal, je tedy nutné se jeho žádostí zabývat.

[13] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu navrhovateli (zde stěžovateli), u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Z citace uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, že účastníku řízení lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou kumulativně splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) jestliže je to nezbytně třeba k ochraně jeho práv.

[14] Soud dospěl k závěru, že není splněna druhá podmínka ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., tj. že ustanovení zástupce je nezbytně třeba k ochraně stěžovatelových práv. Kasační stížnost splnila předepsané náležitosti a lze z ní seznat, z jakého důvodu stěžovatel považuje napadené usnesení krajského soudu za nezákonné a čeho se domáhá. Kasační stížností bylo napadeno jednoduché usnesení krajského soudu, kterým byla věc postoupena městskému soudu jako soudu místně příslušnému. Je tak zřejmé, že ve vztahu k nyní napadenému usnesení nejde o složité či nepřehledné právní či skutkové hodnocení, v němž by se nemohl stěžovatel sám zorientovat a pro které by vyvstala reálná potřeba jeho zastoupení advokátem. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že v daném řízení není nezbytně třeba stěžovateli ustanovit zástupce k ochraně jeho práv, proto jeho žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nevyhověl.

[15] Následně přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Ze spisu krajského soudu se podává, že krajský soud rozhodl o postoupení věci městskému soudu dne 15. 10. 2015 (tímto datem je ostatně označeno i napadené usnesení). Písemné vyhotovení napadeného usnesení však bylo krajským soudem zasláno účastníkům až dne 11. 11. 2015 a téhož dne bylo doručeno jak stěžovateli, tak žalované. Zpětvzetí žaloby bylo krajskému soudu doručeno dne 19. 10. 2015.

[17] Z výše uvedeného je zřejmé, že v době, kdy krajský soud rozhodoval o postoupení věci (15. 10. 2015), neměl k dispozici zpětvzetí žaloby. Zastavení řízení z důvodu uvedeného v § 47 písm. a) s. ř. s. proto vůbec nepřipadalo v úvahu.

[18] S ohledem na skutečnost, že usnesení o postoupení věci nebylo účastníkům řízení do 19. 10. 2015 doručeno, nebyl krajský soud svým usnesením o postoupení věci místně příslušnému soudu vázán. Postoupení věci soudu místně příslušnému i přes doručené zpětvzetí žaloby (podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni; dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 – 143, se místní příslušnost v případě žaloby podané proti České advokátní komoře řídí jejím sídlem,

nikoliv umístěním pobočky), však rozhodně nelze považovat za vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[19] Usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu se žádným způsobem nedotklo stěžovatelových procesních práv a nemohlo ho tedy na těchto právech jakýmkoliv způsobem zkrátit. Ostatně stěžovatel kromě obecného poukazu na rozpor s důležitým veřejným zájmem a hospodárnost řízení (zatížení daňových poplatníků), žádné konkrétní dotčení svých procesních práv, které mu mělo napadené usnesení způsobit, neuvádí.

IV. Závěr

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[21] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu